

Hai cô gái khỏa thân vút sừng xuống đất rồi ùa lại. Họ phái là cái-bang 9 túi trong nghề cỡi quần áo của thiên hạ, vì trong loa g mắt, cái vét-tông và cái cà-vạt của chàng đã nằm gọn trong tay họ. Họ làm thật nhanh và gọn, không gây phiền phức cho chàng. Và họ khéo tay đến nỗi không làm y phục nhàu nát.

Chàng đứng trơ ra như tượng gỗ. Mùi da thịt của hai cô nàng khỏa thân cũng khá thơm tho. Chàng chỉ rướn nhẹ là quơ được vào lòng. Dầu cô gái mọi da đỏ nõ sừng, chàng cũng không ngán. Nhưng chàng vẫn tiếp tục đứng trơ ra như tượng gỗ vì cánh cửa giác quan thừ sâu trong tiềm thức đột nhiên mở rộng.

Và ngay khi ấy chàng nghe tiếng giày phụ nữ.

Rồi một giọng nói êm ái chàng từng nghe trong dĩ vãng mặt ngọt xa xôi, bằng tiếng Việt thuần túy :

— Kia anh Văn Bình ! Kia, các em chơi cái trò gì vậy ?

III

Bồi Bích

Muốn bói về tâm tình, nên chọn ngày thứ sáu trong tuần, thứ sáu 13 càng tốt. Bói thấy lá bích thì xấu, lá bồi-bích báo hiệu sự phản trắc của một người trai trẻ, khôi ngô nhưng gian manh.

NGHE tiếng nói, cả 3 cô gái đều ngưng tay. Văn Bình mới bị lột áo sơ-mi. Bèn tro g chàng quên mặc áo thun lá nên bấp thịt cánh tay, ngực và bụng của chàng có cơ hội triển lãm trước con mắt háu đói của cử tọa phái nữ. Nếu tiếng nó mặt ngọt kia đến chậm một phút nữa, Văn Bình đã trở thành ông A-dông.

Văn Bình ngược nhìn nàng. Đèn trong phòng vừa được mở sáng nên chàng thấy rõ cả những nếp nhăn ở khóe mắt nàng. Té ra ở góc nhà có một cầu thang uốn dẫn lên tầng trên mà hồi nãy chàng không nhìn thấy vì trời tối lờ mờ. Nàng từ trên lầu đi xuống. Đến nửa chừng, nàng dừng lại. Có lẽ nàng không chế ngự được sự xúc động mãnh liệt dâng cuộn cuộn trong lòng sau nhiều ngày, nhiều tháng, nhiều năm xa cách. Và cũng có lẽ vì nàng vừa trông thấy Văn Bình bị ba cô gái làm thịt.

Văn Bình cười với nàng :

— Phù Dung, Phù Dung, trời ơi, em vẫn như ngày xưa..

Phù Dung nhả xuống đất, chạy về phía chàng, xà luôn vào vòng tay chàng và khóc nức nở. Ba cô gái phục sức quái dị đã bám nhau lĩnh đầu mất, trong phòng chỉ còn Văn Bình và Phù Dung đang gục vào vai chàng, nước mắt lã chã. Khóc một hồi, nàng mới buông chàng ra và nói :

— Em tưởng không bao giờ được gặp lại anh nữa.. Anh khác xưa nhiều lắm.

Văn Bình gọi Phù Dung bằng «em» một cách hồn nhiên, quên bằng nàng lớn hơn chàng một giáp và ngược lại nàng cũng xưng em ngọt sớt với chàng, như thể về tuổi đời nàng chỉ là e n. Dường như tình yêu có sẵn sức mạnh vô song khả dĩ phá tan mọi chướng ngại vật, chướng ngại vật giai cấp, cũng như chướng ngại vật tuổi tác.

Đĩ nhiên Văn Bình mắc bệnh ninh dâm — cũng ninh dâm như chính phủ Mỹ không bắt buộc phụ nữ Mỹ phải ghi rõ số tuổi trên giấy thông hành — nên chàng luôn luôn quên số tuổi thật của đàn bà, nhưng giá chàng không ninh-dâm, chàng cũng phải nhũn nhận là Phù Dung chưa già. Chưa già, nếu so với số tuổi trên 40 của nàng.

Nếu tuổi 40 làm người ta liên tưởng

đến trái cây chín thì đàn ông 40 là trái cây vừa chín, mùi thơm ngào ngạt, ăn vào bổ dưỡng ngon lành, ngược lại, đàn bà 40 là trái cây đã chín nẫu, mùi chua sứa soạn nhường chỗ cho mùi hôi, nghĩa là trái cây sắp bị liệng vào thùng rác (tác giả thành thật xin lỗi các nữ độc giả trên tư tuần, vì sự mô tả của tác giả không áp dụng cho trường hợp quý vị mà tác giả biết là còn trẻ, rất trẻ...). Tuy nhiên người thiếu phụ đang áp má vào da thịt chàng vẫn còn nguyên hương vị tuổi xuân. Vai nàng vẫn thon tròn chứ không rẹp xuống thành vai long đĩnh. Mông nàng không bạnh ra một cách thô tháp, và vòng ngực không xệ xuống để cân xứng với vòng eo mỗi ngày một lớn. Và nhất là ngấn cổ và cằm mặt không biến thành kho chứa mỡ thừa.

Phù Dung hôn lấy hôn để vào má, vào trán chàng :

— Chúng mình xa nhau mười mấy năm rồi nhỉ!

Chàng chưa kịp đáp thì nàng đã sục sục :

— Em già rồi, mới đó em..

Văn Bình vội chặn lời nàng :

— Còn lâu em mới già. Ngày nào bọn con trai như anh da mồi tóc bạc đầu gối kêu lạo rạo thì em mới chịu già ..

Văn Bình không cho nàng nói hết câu vì sợ trong phút hồi tưởng qua vãng đầy thơ và mộng nàng sẽ than van số tuổi 45, 46 của nàng. Nàng là đàn bà có khác, được đàn ông khời ngó khen trẻ đã nở phồng cánh mũi rồi ồm cứng lấy chàng. Chàng phải luồn tay vào trong, xô nhẹ ra, để khỏi ngộp thở. Nàng tiếp tục hôn chàng rồi hỏi :

— Anh vẫn chưa lập gia đình chứ ?

Chàng lắc đầu :

— Chưa.

Chàng nhìn nàng một cách ý nhị trước khi tiếp :

— Chẳng nào em lấy chồng, anh sẽ lấy vợ.

Nàng cười ròn rã :

— Đồ xảo... em lấy chồng, anh cũng sẽ không lấy vợ. Em mới làm việc cho ông Hoàng được 6, 7 năm, nhưng em biết hết. Biết hết mặc dầu từ ngày lãnh lương của Sở đến giờ em chưa hề về Saigon lần nào. Các chị trong ban Biệt Vụ qua Âu châu công tác thường ghé Thụy Sĩ chơi và em đều hỏi thăm anh. Anh chưa lập gia đình, chẳng qua anh không chịu nổi cuộc sống gò bó và sự chỉ huy của bà xã, với lại, anh hứa hươu hứa vượn hơi nhiều, anh sợ lấy vợ, vì hàng chục cô vợ... hờ và nhân tình chính hiệu khác sẽ róc thịt anh ra nẫu... canh chua.

Văn Bình rướn người vớ cái áo sơ-mi và cái vét. Lòng Khi ấy, Phù Dung mới nhớ ra chàng đang ở trần. Bà cô gái trời-dánh đã cõn bỏ phần trên của chàng, sửa soạn bắt chàng thoát y trăm phần trăm — xin nhắc lại, trăm phần trăm, chứ không phải 75 phần trăm như một số hộp đêm Saigon — thì Phù Dung xuất hiện.

Nàng gài nút sơ-mi, thắt lại cà-vạt cho chàng, giọng ri rỏm :

— Khổ quá.. em nóng ruột, xuống dưới nhà đợi anh, chứ nếu em rên rang nằm trong phòng như mọi bữa thì anh... ồm đòn.

— Ồm đòn ?

— Phải, các cô ấy sẽ rần anh một trận.

— Em nói như thể anh là hòn bột muốn nặn hình thù nào cũng được. Anh không thuộc hạng đàn ông thượng đẳng tay hạ đẳng chân vớ đàn bà, song anh không thể đứng yên cho họ đánh.

— Anh trở tài nhu đạo ?

— Nhu đạo chỉ là một trong nhiều môn võ anh biết.

— A, anh sẽ áp dụng những ngón đòn hiểm độc hơn nhu đạo nhiều...

— Phù Dung, anh không thích ồm ở... Tại sao họ lại đánh anh ?

— Giản dị lắm. Vì họ định ninh anh là ông khách sộp từ Ba Lê đến. Có thể liệt ông ta vào loại sộp nhất Ân Châu.

— Khách sộp ? Té ra em mở..

— Đừng vội xuyên tạc. Đây không phải là xóm yên hoa. Mà là một trung tâm hồi phục sinh lý học.

— Chà...những chữ đao to búa lớn như «trung tâm hồi phục sinh lý học» anh nuốt không nổi. Tại sao em không nói trắng ra đây là nơi tiếp đón những anh dân ông mắc bệnh bất lực, phải nghe lời quát mắng hoặc ăn roi vọt bò lê bò càng thì mới làm tinh được.

Phù Dung cười :

— Giải thích trắng trợn như vậy thì có vào nhà đá sớm. Nhà nước Thụy Sĩ không hiền như ở Tây Đức đâu. Em phải làm ăn lên lút, chỉ thâu chủ quen mới biết, và phải lấy hẹn trước. Tuy nhiên, anh đừng vội giận em, khinh em, em không đứng ra mở cái tổ quý này. Chủ nhân thật sự là ông Hoàng..

— Hừ...em không nên đổ tội cho người ở xa. Ông Hoàng đã già lụ khụ, lại ghét cay ghét đắng bọn đàn ông sa-dịch.

— Ghét của nào, Trời trao của ấy là chuyện thường. Nói cho đúng, ông Hoàng không bỏ tiền,

lập bằng hiệu, tất cả đều do mấy chú điệp viên ở sau bức màn sắt ma ra. Chẳng hiểu sao chú nào được phát qua đây cũng mắc cái bện đồ đồ ương ương ấy. Một chú thấy bỏ bèn mở tiệm. Hắn kiếm tiền như nước. Vô phúc cho hắn gặp em. Hắn trở thành bồ của em. Em trình về Sài Gòn. Ông Hoàng ra lệnh cho em tặng hắn một viên thuốc. Hắn ngủ tuôn một mạch, không thức dậy nữa, và em ngẫu nhiên nhẩy lên làm chủ nhân mặc dầu em không phải xuất ra một phát-lãng nào. Chỉ phải cái phiền phức là em không ưa mà vẫn phải ưa... Nào, anh bằng lòng chưa?

— Rồi. Em không biết anh từ Ba Lê tới đây hôm nay ư?

— Biết. Nhưng người ta nói là anh đi máy bay. Em đòi ra phi trường đón song người ta không cho phép, em đành chờ anh ở nhà. Máy bay đến luôn mấy chuyến mà không thấy anh nên em tưởng anh hoãn đến mai. Em nằm trên lầu bỗng cảm thấy ruột nóng như lửa đốt, vội chạy xuống... Thoạt đầu, em sợ dưới nhà có chuyện lộn xộn vì bọn khách ma quái này thường lộn xộn bất tử. Té ra.... gặp anh... anh ngày xưa của em.

— Lão khách sộp từ Ba Lê đến đây để coi bỏ quần áo và ăn đờn ư?

— Vâng. Hắn chưa «điều trị» ở nhà em lần nào, sở dĩ hắn đến là do một người bạn giới thiệu. Dường như ngày xưa hắn là ông bự của mật thám quốc xã, hắn bắt bớ, tra tấn, bắn giết quá nhiều nạn nhân vô tội nên sau ngày bại trận, hắn phải trốn chui, trốn nhủi để khỏi bị lôi ra tòa. Hậu quả của cuộc sống trốn tránh này là hắn mang chứng bất lực sinh lý. Mỗi khi muốn phục hồi hắn phải cởi bỏ quần áo và ăn đờn, có lẽ ông Trời bắt hắn chịu hình phạt ấy để đền bù lại phần nào tội ác lộng quyền và đánh đập hai chục năm về trước.

Úi chao, hắn không phải là trường hợp duy nhất, em đã có khá nhiều thân chủ như hắn, anh ở lại đây chơi đến tối sẽ thấy, có những ông tổng giám đốc công ty kỹ nghệ, chủ nhà băng, viên chức cao cấp chính quyền đập máy bay riêng đến Gio-neo để xin em hành hạ...

— Họ nổi cơn hứng thì em làm sao?

— Anh lại nghi oan em rồi đấy. Em chỉ «điều trị» cho họ, chứ không cung cấp xác thịt. Nhưng nếu họ đòi hỏi, em có thể lo liệu đầy đủ. Những căn nhà ở sát vách chuyên về việc này. Tuy nhiên, ít khi họ tìm hoa ở đây, họ trả từ một đến hai ngàn phát-lãng Thụy Sĩ để được ăn đờn (1) nên

(1) đồng tiền Thụy Sĩ gồm hai đơn vị, Franc (phật-lãng) và centime (xăng-tim, xu), một đồng đô-la Mỹ ăn chừng hơn 4 phát-lãng Thụy Sĩ.

thường thường họ có sẵn những bông hoa đắt giá.

— Trời ơi, em đánh người ta đau điếng mà đòi cả trăm đô-la Mỹ một lần ư ?

— Ai bảo anh là đánh đau điếng ? Các cô làm cho em đều là chuyên viên tốt nghiệp đang hoàng, họ đánh đau thì thật đau song cũng thật sướng, trên thân thể người ta có một số đường dây thần kinh gây ra khoái cảm, họ chỉ chạm vào những chỗ này. Và lại, hai ba trăm đô-la không phải là nhiều, ở Hăm-bua, xiu xiu cũng mất 50 đô-la, lối hành hạ lại thiếu khoa học, và nhất là địa điểm thiếu kín đáo, thiếu sang trọng, ở đây, cái gì cũng tân tiến hơn, khung cảnh Thụy Sĩ lại hoàn toàn thích hợp, ngoài ra, chính quyền lại hết sức nghiêm ngặt đối với vấn đề sex nên lập được một phòng điều trị bệnh bất lực không phải là dễ. Phải rải tiền khắp nơi, nếu không..

Văn Bình và Phù Dung đã lên đến lầu trên. Nếu nhà dưới chỉ có bốn bức tường trần trụi, và lạnh lùng thì lầu trên là một thiên đường đầy đặn và ấm cúng. Nàng dẫn chàng qua một hành lang rộng trải thảm len ni-lông êm ái, tường lót gạch lát-tích trắng hăm thanh và bước vào phòng nàng.

Mặt nàng đang hân hoan bỗng sa sầm. Văn Bình nhận thấy nguyên nhân khiến nàng buồn đột

ngột là những con bài nhiều màu rực rỡ xếp thành hàng dài trên bàn kê gần cửa sổ. Căn phòng được điều hòa khí hậu, cửa đóng kín nên tiếng động bên ngoài không lọt vào. Dầu mở toang các cửa, căn phòng cũng vẫn im lặng vì cái ngõ hẻm độc nhất vô nhị này ở sau lưng những đường phố đông đúc và sầm sập, có khi cả giờ đồng hồ trôi qua mà không thấy bóng xe hơi.

Phù Dung buồn, và Văn Bình cũng cảm thấy một nỗi buồn khó tả dâng ngập lòng chàng. Hình ảnh những con bài tây nỉ miều vờ đá h thước trong trí chàng những hình ảnh của quá khứ xa xôi mà gần gũi.

Phù Dung là một trong những thiếu phụ lưu lại trong tâm thần và thể xác Văn Bình vết hằn sâu xa nhất. Trên một phạm vi nào đó, nàng đã dậy võ lòng cho chàng về tình yêu nhục thể. Mười mấy năm trước, nàng truyền bài học nhập môn trên cái giường rộng, kê gần cửa sổ nhìn ra vườn im lặng và gần cái bàn trên đặt cái khay sơn son thếp vàng đựng yếm chùng, đường phèn và cỗ bài tây xếp thành hàng dài rực rỡ. Mở đầu, nàng mời chàng ngồi xuống giường, nhìn nàng bói bài. Nàng có thói quen bói bài tốt thì mới làm tình, nếu bói bài xấu thì chỉ trò chuyện xuống. Định